

Коли Ваш день народження?

Василь Сухомлинський

Край села в маленькій білій хатині живе стара вчителька.

Вона вже десять років на пенсії. Дорослими людьми стали учні, яких вона вчила в останній рік своєї роботи в школі.

А перші її учні вже й онуків мають...

Щомісяця листоноша приносить старенькій учительці гроші. Раз на три місяці привозять балон для газової плитки.

Раз на тиждень електромонтер приходить взимку перевірити, чи не поламалися електробатарей опалення.

Є в хатині телефон, і можна подзвонити в телевізійну майстерню й викликати майстра, якщо телевізор розлагодиться.

Усе тихо, спокійно, благополучно.

Коли ще вчилися в старших класах колишні малюки, виховані в старої вчительки, вони інколи приходили до неї в гості.

Обіймали, цілували, плакали. Приносили книги. З кожним роком вони приходили все рідше й рідше.

Тепер до старої вчительки приходять юні тимурівці — так називає свою команду жвавий червонощокий хлопець, який завжди кудись поспішає.

Коли він прийшов уперше, в нього й старої вчительки була така розмова:

— Вам дрова рубати треба? — запитав командир тимурівців.

— Ні, не треба, — відповіла стара вчителька. — У мене ж газова плита, хіба ви не бачите?

— А води принести треба?

— Не треба... У крані же...

— Давайте, ми вам хату підметемо...

— Не треба, дитино. Я ще й сама здужаю.

— А що ж вам треба? — здивувався командир юних тиму рівців.

І троє хлопців, що прийшли з ним, теж здивувалися.

— Ця ж бабуся в зоні дії нашого загону, — сказав командир своїй команді, показуючи якусь карту.

Стара вчителька відчула, що це говорять про неї. У неї заболіло серце...

Восени, за кілька днів перед початком навчального року, до неї знову завітали тимурівці.

Жвавий червонощокий хлопець запитав:

— Коли Ваш день народження, бабуся?

— Для чого тобі, дитино?

— А ми вам квіти принесемо.

Стара вчителька заплакала...